

Εἶνε τοῦτο πλούσιον, ἄνετον καὶ εὐάρεστον διαμονητήριον, οἱ κύριοι τοῦ ὁποίου γνωρίζουσι κάλλιστα ν' ἀπολαμβάνωσι τ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ τοίχου πρὸ μικροῦ ἐσήμανε τὴν δεκάτην ὥραν.

Ἡ τράπεζα εἶνε ἐστρωμένη διὰ τὸ δεύτερον πρόγευμα.

Τὰ περὶ αὐτὴν καθήμενα ἄτομα εἰσι τρία τὸν ἀριθμὸν.

Πρώτη ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Μία νεᾶνις, ἡ ἀναγνώστρια καὶ δεσποινὶς τῆς ἀκολουθίας τῆς.

Καὶ τέλος εἰς ξένος φιλοξενούμενος τοῦ μεγάρου, ὃν ἐγνωρίσαμεν ἤδη ἐν τῇ διηγήσει ταύτῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὁρατίου Δεχόλτ, προσκεκολλημένου εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα στρατιωτικοῦ ἀνταποκριτοῦ ἀγγλικῆς τινος ἐφημερίδος.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ παρουσιάζει καὶ συνιστᾷ οὕτως εἰπεῖν ἡ ἰδία ἑαυτήν.

Ὅστις καὶ κατ' ἐλάχιστον ἀξιοῖ ὅτι εἶνε γνωστὸς εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Λονδίνου, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇ οὔτε τὸ ἄτομον τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ.

Τίς δὲν ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν πολυτίμων τριχάπτων τῆς καὶ τῶν δυσεκτιμητῶν ρουβινίων τῆς;

Τίς δὲν ἐθαύμασε τὴν εὐγενῆ μορφήν τῆς, τὴν ὥραϊαν λευκὴν ἀλλὰ πάντοτε θαυμασιῶς κεκομμωμένην κόμην τῆς καὶ τοὺς ἐξαισίους μέλανας ὀφθαλμούς τῆς, οὔτινες διεφύλαξαν τὴν ἐφηβικὴν λάμψιν τῶν ἀπὸ ἐξήκοντα ἤδη ἐτῶν, ὅτε τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη εἰς τὴν κοινωνικὴν σκηνήν;

Τίς δὲν ἀπῆλause τὸ θέλητρον τῆς αἰμύλης ὁμιλίας τῆς, τοῦ νεάζοντος πάντοτε ἀνεξάντλητου πνεύματός τῆς, τοῦ ἐπιχαρίτου φιλοσκόμμονος ὕφους καὶ τῶν ἐπαγώνων τρόπων τῆς;

Τίς θὰ εἶνε ὁ σύγχρονος ἐκεῖνος ἀποχωρητής, ὅστις δὲν γνωρίζει, τοῦλάχιστον ἐξ ἀκοῆς, τὸ ἀπείρως εὐφάνταστον καὶ πρωτότυπον τῶν φρονημάτων τῆς, τὰς γενναίας ἐνθαρρύνσεις, ἃς ἀρέσκειται νὰ παρέχῃ εἰς τὰς ἀρτιοφανεῖς ἀξίας οἰας-δήποτε φύσεως ἢ τάξεως καὶ ἂν ὦσι, τὴν οὐχὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι φιλανθρωπίαν τοῦ συρμοῦ, ἀλλὰ τὴν πρὸς ἀπόλαυσιν ἐνδομύχου εὐχαριστήσεώς τῆς ὅτι διέπραξε τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀνεξάντλητον μακροθυμίαν τῆς, τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἀχαριστία δύναται ν' ἀποθαρρύνῃ, τὴν ὁποίαν οὐδεμία ταπεινοφροσύνη δύναται νὰ ψυχράνῃ. . . ;

Πάντες ἤκουσαν νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς δημοφιλούς γηραιᾶς κυρίας, χήρας συζύγου πρὸ πολλοῦ λησμονηθέντος, μὴ ἐπαφήσαντος εἰς αὐτὴν τέκνα.

Πάντες ἐγνώριζον τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόϋ.

Ἀλλὰ τίς γνωρίζει τὴν δεξιὰ αὐτῆς καθήμενην ὥραϊαν νεάνιδα, ἥτις παίζει διὰ τῆς περόνης τῆς, ἀντὶ νὰ σκέπτεται ἀπλούστατα νὰ φάγῃ;

Οὐδεὶς.

Εἶνε κομψῶς ἐνδεδυμένη μὲ φαιὰν ἐσθῆτα, διὰ βελούδου ὁμοιοχρόου κοσμουμέ-

νην, ἣν ἐν συνόλῳ καθιστᾷ παιδροτέραν ἐρυθρὰ ταινία περιδεδεμένη εἰς τὸν λαϊκὸν τῆς.

Εἶνε σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ ὕψηλῳ ἀναστήματος ὅσον καὶ ἡ Λαίδη Ζάνετ, τὸ δὲ παραστατικὸν τῆς εἶνε τόσον ἐπιχαρὶ καὶ εὐσταθῶς σεμνόν, ὅποτον σπανίως ἀπαντᾷ παρὰ ταῖς γυναῖξιν, αἵτινες ὑπερβαίνουν τὸ μέσον ἀνάστημα.

Διὰ τι δὲ μεγαλοπρεπὲς ἐν τῇ φυσικῇ στάσει τῆς κεφαλῆς καὶ διὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν μεγάλων μελαίνων ὀφθαλμῶν τῆς, οἱ μὴ πιστεύοντες εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ γένους καὶ τῆς ἀνατροφῆς, δὲν θὰ ἐδυσκολεύοντο, βλέποντες αὐτήν, νὰ μαντεύσωσιν ἐν ταύτῃ γόνον εὐγενεστάτου αἵματος.

Φεῦ! δὲν εἶνε ἐν τούτοις ἡ ἀπλῶς ἡ δεσποινὶς τῆς ἀκολουθίας καὶ ἀναγνώστρια τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ διὰ λαμπρᾶς μελαίνης κόμης στεφομένη κεφαλὴ τῆς ὁσάκις ἡ Λαίδη Ζάνετ ὁμιλεῖ, κλίνει μετὰ τινος χαρίεντος σεβασμοῦ.

Ἡ ὥραϊα, μικρὰ καὶ εὐεργετικὴ χεὶρ αὐτῆς εἶνε ἀκαταπαύστως καὶ πάντοτε πρόθυμος νὰ ἐκτελῇ καὶ τὰς μικροτέρας ἐπιθυμίας τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ γηραιὰ κυρία ἐξ ἄλλου, συμπαθῶς οἰκεία μετ' αὐτῆς, τῇ ὁμιλεῖ πάντοτε ὡς θὰ ὁμιλεῖ πρὸς θετὴν κόρην.

Ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ὥραϊας δεσποινίδος τῆς ἀκολουθίας ἐκδηλοῦται πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς αἰδήμονος συστολῆς, τὸ δὲ μειδιάμ' αὐτῆς προδίδει σταθερῶς τὴν αὐτὴν ἀναλλοίωτον θλίψιν, ἀκόμη καὶ ὅταν μειδιᾷ, ἵν' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸν ἐγκάρδιον γέλωτα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ὑπάρχει λοιπὸν μυστήριόν τι ἐν τῇ νεότητι, ἐν τῇ καλλονῇ ταύτῃ;

Τὸ πνεῦμα ἢ τὸ σῶμα τῆς ἀξιολατρεύτου ταύτης ὑπάρξῃως πάσχει;

Ὅποίας φύσεως εἰσι τὰ αἰσθήματα, ὅφ' ὧν φαίνεται συνταραττομένη;

Φύσεως ἐλέγχου.

Μάλιστα, ἀληθῶς κατετυραννεῖτο καὶ ἐμαραίνεται ὑπὸ τὸ καταθλιπτικὸν βάρος αἰωνίου ἐλέγχου, ὃν ἀποτείνει αὐτῇ ἡ συνείδησίς τῆς.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς οἰκοδεσποίνης τοῦ μεγάρου, τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τῶν δαιτυμόνων τῆς οἰκίας εἶνε ὁποία πράγματι φαίνεται ὅτι εἶνε, ἡ Χάρις Βράδον, ὀρφανὴ ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ.

Ἡ ἰδία ὅμως γνωρίζει ὅτι εἶνε ἡ ἔκθετος τῶν τριόδων τοῦ Λονδίνου, ἡ πελᾶτις τοῦ Ἀσύλου τοῦ ἄστεος, ἡ γυνὴ τῆς ἀπωλείας, ἥτις, ἀφοῦ ματαίως ἐπειράθη ν' ἀποπλύνῃ ἀφ' ἑαυτῆς τὰ στίγματα τοῦ παρελθόντος, ἐδράξατο τῆς σάνιδος, ἣν ἡ τύχη τῇ προσήνεγκε, καί, ὅπως καταστῇ ἔντιμος, ἐκλεψε μίαν οἰκογένειαν καὶ ἐν ὄνομα.

Εἶνε ἡ προστατευομένη τοῦ σκοτίου καὶ τρομεροῦ μυστικοῦ τῆς, κρυπτομένη ὑπὸ ὄνομα, ὅπερ ἀνήκει εἰς ἄλλην, σφετερισθεῖσα τὴν ἡθικὴν ζωὴν καὶ τὴν θέ-

σιν τῆς δυστυχούς φονευθείσης ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ ὑπὸ γερμανικοῦ μύδρου.

Ἡ Μέρση Μερρίκ νὰ τολμήσῃ μόνον εἶ-χεν, ὅπως γίνῃ Χάρις Βράδον.

Ἐτόλμησε καὶ εἶνε ἤδη Χάρις Βράδον ἀπὸ τεσσάρων ὡς ἑγγιστα μηνῶν.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν παρουσιάζομεν αὐτήν, ἐνῶ ἡ Λαίδη Ζάνετ ὁμιλεῖ μετὰ τοῦ Ὁρατίου Δεχόλτ, αἱ σκέψεις τῆς ἀναδράμους πρὸς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔκαμε τὸ πρῶτον ὀλέθριον βῆμα εἰς τὸ σταδίων τοῦτο τοῦ ψεύδους.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ

Διήγημα.

Ἦτο ὥραϊα καὶ χαρίεσσα ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται, ὡς ἐκ πλάνης τῆς τύχης, ἐν οἰκογενεῖᾳ ὑπαλλήλου. Δὲν εἶχε προῖκα, οὔτ' ἐλπίδας, οὔδ' ἑτερόν τι μέσον, ὅπως γίνῃ γνωστὴ, ὅπως ἀγαπηθῇ καὶ γίνῃ σύζυγος ἀνδρὸς πλουσίου καὶ διακεκριμένου· ἔνεκα τούτου ἐδέχθη ὡς σύζυγόν τῆς κατώτερόν τινα ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ἐνεδύετο ἀπλῶς, μὴ δυναμένη νὰ ἐνδυσθῇ πολυτελῶς. Ἦτο ὅμως δυστυχῆς, ὡς μὴ κατέχουσα τὴν ἀνήκουσαν αὐτῇ θέσιν! διότι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσιν οὔτε κοινωνικὰς τάξεις, οὔτε καταγωγὴν, τῆς καλλονῆς αὐτῶν, τῆς χάριτος καὶ τῶν θελγῆτρων χρησιμεύοντων αὐταῖς ἀντὶ γεννήσεως καὶ οἰκογενείας. Ἡ φυσικὴ αὐτῶν λεπτότης, τὸ ἐνστικτοῦ τῆς κομψότητος, τὸ σπινθηρίζον πνεῦμα, εἰσι τὰ μόνα τῶν πλεονεκτήματα καὶ ταῦτα ἐξισοῦσι τὰς κόρας τοῦ λαοῦ πρὸς τὰς μεγάλας κυρίας.

Ὑπέφερεν ἀπαύστως, αἰσθανομένη ὅτι ἐγεννήθη, ἵνα ζήσῃ βίον πολυτελεῖ.

Ὑπέφερεν ἐκ τῆς πτωχείας τοῦ οἴκου τῆς, τῆς ἀθλιότητος τῶν τοίχων, τῆς παλαιότητος τῶν καθισμάτων, τῆς ἀσχημίας τῶν ὑφασμάτων. Πάντα ταῦτα, ἅτινα ἄλλη γυνὴ τῆς τάξεώς τῆς οὔτε κἂν θὰ παρετήρει, ἐδασάνιζον καὶ ἐκίνουν αὐτὴν εἰς ἀγανάκτησιν.

Ἡ ὄψις τῆς μικρᾶς ὑπηρετρίας τῆς διήγειρεν ἐν αὐτῇ λύπας καταθλιπτικὰς καὶ ρεμβασμούς ἀορίστους.

Ὡνειροπόλοι σιωπηλοὺς ἀντιθαλάμους μὲ αὐλαίας ἐκ τάπητος Ἀνατολικοῦ, φωτιζομένους ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρειχαλκίων λαμπτήρων καὶ δύο εὐτραφεῖς ὑπηρετάς μὲ βραχείας περισκελίδας καὶ στολὰς χρυσοπαρύφους.

Ἐπεθύμει μεγάλας αἰθούσας ἐπεστρωμένας διὰ φανταστικῶν μεταξίνων ὑφασμάτων, ἐπιπλα ἐκλεκτὰ φέροντα γλυφὰς πολυτίμους, κομψοτεχνήματα ἀνεκτίμητα καὶ μικρὰς αἰθούσας ἀρωματώδεις, μοναδικὰς διὰ συνδιάλεξιν κατὰ μόνας μετὰ τῶν στενοτέρων φίλων, μετὰ τῶν γνωστῶν καὶ περιζητήτων ἀνδρῶν,

ὦν ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐπιθυμοῦσι καὶ ἐπιζητοῦσι τὴν προσοχήν.

Ὅτε ἐκάθητο, ὅπως δειπνήσῃ, πρὸ τῆς στρογγύλης τραπέζης, κεκαλυμμένης δι' ὀθόνης χρησιμευούσης τριῶν ἡμερῶν, ἀπέναντι τοῦ συζύγου της, ὅστις ἐγόητευετο ἐκ τοῦ πτωχικοῦ δειπνίου των, ὠνειροπόλει ἐκλεκτὰ δειπνά, στίλβον ἀργυρὰ σκεύη, ἐπιστρώσεις καλυπτούσας τοὺς τοίχους δι' ἀρχαίων προσώπων καὶ ἰδιορρυθμῶν πτηνῶν ἐν μέσῳ δάσους νηρηίδων. ὠνειροπόλει φαγητὰ ἐκλεκτά, προσφερόμενα ἐντὸς θαυμασίων σκευῶν, φιλοφρονήσεις μολὶς ἀκουόμενας μὲ μείδιασμα σφιγγός, ἐνῶ συγχρόνως θὰ τρώγῃ τὸ εὐγευστον κρέας σπανίου πτηνοῦ ἢ ἰχθύος.

Καὶ οὔτε πολυτελεῖς ἐνδυμασίας εἶχεν, οὔτε κοσμήματα. Τὰ ἡγάπα δὲ μόνον, διότι ἡσθάνετο ἑαυτὴν γεννηθεῖσαν πρὸς τοῦτο καὶ τοσοῦτον ἐπεθύμησε νὰ ἀρέσκη, νὰ φθονῇται, νὰ γοητεύῃ καὶ νὰ εἶνε παντοῦ περιζήτητος.

Εἶχε φίλην πλουσίαν, σύντροφον κατὰ τὰ παιδικὰ της ἔτη καὶ δὲν ἤθελε πλέον νὰ τὴν ἐπισκέπτηται, τοσοῦτον ὑπέφερεν ἐπανερχομένη ἐκεῖθεν. Καὶ ἐκλαίεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας, ἐκ τῆς λύπης, τοῦ πόθου, τῆς ἀπελπισίας, τῆς ἀμηχανίας της.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ σύζυγός της εἰσῆλθε μὲ ὕψος εὐχάριστον, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μεγάλου σχήμον φάκελλον.

— Μαρία, σοῦ ἔφερα κάτι τι καλόν.

Ἐσπευσε ταχέως ἡ σύζυγός του, ἔσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἔσυρεν ἐξ αὐτοῦ φύλλον χάρτου ἐντυπον: «Προσκλητήριον διὰ τὸν χορὸν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας».

— Καὶ τί θέλεις νὰ τὸ κάμω; ἡρώτησεν ἡ Μαρία ἐπὶ μᾶλλον ἀδμονοῦσα.

— Τί νὰ τὸ κάμῃς; Ὑπέθεσα, ἀγαπητή μου, πῶς ἤθελες εὐχαριστηθῇ. Τέτοια καλὴ εὐκαιρία κανεὶς δὲν τὴν ἀφήνει ἀπὸ τὰ χεῖρά του. Ἐκοπίασα πολὺ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ προσκλητήριον. Θαρρεῖς πῶς καθέννας πέρνει; Ἀποφάσισε νὰ πᾶς καὶ θὰ ᾖ ἐκεῖ κόσμος καὶ κόσμος.

Ἐκεῖνὴ τὸν προσέβλεπε μὲ ὄμμα σχεδὸν ὀργίλον.

— Καὶ τί θέλεις νὰ φορέσω γιὰ νὰ πάγω;

— Μὰ... τὸ φόρεμα ποῦ βάζεις καὶ εἰς τὸ θέατρον. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε πολὺ καλόν...

Ἐσιώπησεν ἐκπληκτος, τεθορυβημένος, βλέπων ὅτι ἡ σύζυγός του ἐκλαίει. Δύο παχέα δάκρυα ἐκύλισαν βραδέως ἀπὸ τῶν βλεφάρων της.

— Τί ἔχεις, μὰ τί ἔχεις; ἡρώτησε δειλά.

— Τίποτε, εἶπε διὰ γαληνίας φωνῆς καὶ σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της. Μόνον ποῦ δὲν ἔχω φόρεμα κατάλληλον καὶ ἔτσι δὲν ἔχω ὅπως νὰ πάγω εἰς τὸν χορὸν. Δόσε τὸ προσκλητήριόν σου εἰς κανένα ἄλλον φίλον σου, ποῦ νὰ ἔμωρῃ ἡ γυναῖκά του νὰ πάγῃ.

— Γιὰ πές μου λοιπόν, Μαρία, πόσο ἔμωρῃ νὰ κοστίσῃ ἓνα φόρεμα τοῦ χοροῦ;

Ἐσκέφθη ἐπὶ δευτερόλεπτα τινα κατὰ στρογγύλην τοὺς λογαριασμούς της, καὶ σκεπτομένη τὴν ποσότητα, ἣν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ ἀμείστον ἄρνησιν. Τέλος ἀπήντησε δισταζούσα:

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ τετρακόσια φράγκα ἔμωρῃ νὰ οἰκονομηθῇ.

Ὁρίσεν ἐκεῖνος ἐπ' ὀλίγον, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ οἰκονομία του πρὸς ἀγορὰν ὅπλων κατεστρέφετο.

— Ἀς εἶνε σοῦ δίδω τετρακόσια φράγκα. Ἀλλὰ προσπάθησε νὰ ἔχῃς κομψὸν φόρεμα. Θέλω νὰ σὲ θαυμάζουν ὅλοι.

Ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ ἐπλησίαζε καὶ ἡ κυρία Λουατέλ ἐφάνετο λυπημένη, ἀνήσυχος, ἐν ἀγωνίᾳ.

— Ἀς δοῦμε πάλι τί ἔχεις; Μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενη δυὸ - τρεῖς μέραις τώρα.

— Νὰ, δὲν ἔχω κατὶ τι νὰ βάλω ἐπάνω μου, ἓνα βραχιόλι, ἓνα περιδέριον... θὰ φαίνομαι πολὺ ἄνοστη... ἐπρωτιμοῦσα νὰ μὴ πάγω...

— Μπᾶ! γι' αὐτὸ πικραίνεσαι; Βάζεις ἄνθη φυσικά. Νὰ ᾖ τί ὥραία ποῦ εἶνε. Μὲ δέκα εἴκοσι δραχμὰς ἀγοράζομε μίαν καμέλιαν.

— Ὅχι, ὄχι. Εἶνε ἀδύνατον! Χωρὶς ἓνα κόσμημα, εἶνε πολὺ ἄνοστη νὰ πάγῃ κανεὶς εἰς τὸν χορὸν.

— Μὰ καὶ μὲν, τί κουτὴ ποῦ εἶσαι! Δὲν πηγαίνεις νὰ ζητήσῃς τῆς κυρίας Φορεστὶ νὰ σοῦ δανείσῃ ἐκείνη ἀπὸ τὰ δικά της; Εἶνε πολὺ φίλη σου καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθῇ νὰ σοῦ δώσῃ.

— Ἀλήθεια! εἶπε πλήρης χαρᾶς, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ καθόλου.

Τῇ ἐπαύριον μετέβη παρὰ τῇ φίλῃ της καὶ διηγήθη τὴν ἀμηχανίαν της.

Ἡ κυρία Φορεστὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἱματιοθήκην της, ἔλαβεν εὐρὺ κιβωτίδιον, τὸ ἔφερε, τὸ ἡνοίξε καὶ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Λουατέλ:

— Ἰδὲ ὅποιον σοῦ ἀρέσει καὶ πάρε το, ἀγαπητή μου.

Ἡ Μαρία δι' ἐνὸς βλέμματός εἶδε βραχιόλια, περιδέρια μαργαριτῶν, σταυροὺς χρυσοκολλητοὺς, πολυτίμους λίθους θαυμασίας τέχνης. Ἐδοκίμαζε τὸ ἓν, ἐλάμβανε τὸ ἕτερον, καὶ θέτουσκα ἡ περιβαλλομένη αὐτὸ ἐθεῖτο τὸ ἀποτέλεσμα ἐν τῷ μεγάλῳ πρὸ αὐτῆς κατόπτρῳ, ἀποτελοῦντι τὸ θυρόφυλλον τῆς σκευοθήκης.

— Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε; ἡρώτησε μετὰ τινα σκέψιν.

— Ἐχω βέβαια. Ζήτησέ μου δὲν ξέρω τί ἔμωρῃ νὰ σοῦ ἀρέσῃ.

Αἰφνης ἀνεκάλυψεν ἐντὸς θήκης ἐκ μέλανος μεταξωτοῦ, ἀπαστράπτων ἐξ ἀδανάντων περιδέριον καὶ ἡ καρδιά της ἤρξατο πάλλουςα ἐξ ἀμέτρου πόθου. Τὸ προσήλωσε περὶ τὸν λαιμόν της, καὶ ἔμεινε εἰς ἔκστασιν πρὸ τοῦ ἑαυτοῦ της.

Ὁ θαυμασμός της δὲν εἶχεν ὅρια πρὸ

τῆς ἀναλαμπῆς, τῆς πολλαπλῆς καὶ μυστηριώδους ἐκείνης ἀναλαμπῆς τῶν ἀδανάντων.

— Ἐμωρῃς νὰ μοῦ τὸ δανείσῃς αὐτό; αὐτὸ μόνον!

— Ἀκοῦς, ἂν ἔμωρῃ;

Περιχαρῆς ἡ Μαρία ἐπήδησεν εἰς τὸν λαιμόν τῆς φίλης της, τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ παραφορᾶς, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπήρχετο ἔχουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸ ἀνεκτίμητον κόσμημα.

Ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ ἔφθασεν. Ἡ κυρία Λουατέλ κατήγαγεν ἀληθῆ θρίαμβον. Ἀνεδείχθη ἡ ὠραιότερα πασῶν, κομψή, χαρίεσσα, γελῶσσα καὶ τρελλή, τρελλή ἐκ χαρᾶς.

Πάντες τὴν παρετήρουν, ἡρώτων περὶ τοῦ ὀνόματός της καὶ ἐπεζήτουν τὴν γνωριμίαν της. Ὅλοι, ὅλοι ἐπρωθυμοποιοῦντο νὰ τὴν χορεύσωσι. Καὶ ὁ ὑπουργὸς ἀκόμη καὶ ἐκεῖνος τὴν παρετήρησεν.

Ἐχόρευε μετὰ μέθης, μετὰ παραφορᾶς, συναρπαζομένη ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, οὐδὲν πλέον σκεπτομένη, ἐν τῷ θρίαμβῳ τῆς καλλονῆς της, ἐν τῇ δόξῃ τῆς ἐπιτυχίας της. Περιουγαζομένη ὑπὸ λάμψεως θαυμασμοῦ καὶ περικαλυπτομένη, οὕτως εἰπεῖν, ἐντὸς νεφέλης εὐτυχίας ἀποτελουμένης ὑφ' ὅλων τούτων τῶν θαυμαστῶν τοῦ πλήθους τῶν ἀφηνισθέντων πόθων της, τῆς ἀνεκκαλήτου χαρᾶς, τῆς ἐντελοῦς νίκης τόσοσιν γλυκείας εἰς τὴν καρδίαν γυναικός.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

N. I. Δ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἡ Ναζὶα Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον Δρ. 1,30 (1,50)
- «Περιπέτεια τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν, Δρ. 1,70 (2)
- «Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους Δρ. 8 (9)
- «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα Δρ. 4 (4,50)
- «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
- «Ματθῆλδ» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺν, Δρ. 7 (8)
- «Ζὺλ Βλὰ» μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)
- «Ἀνθρωπὸς τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
- «Τὸ Τριακοντάδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου, λεπ. 50 [60]
- «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις: Ἀλέξανδρου Ξενοπούλου. Δρ. 3 (3,30)
- «Λέων Ἀσωνίας», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις: Ἰ. Ἰσίδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
- «Τὰ Δύο Ἀῖνα» Αἰμιλίου Ραβούρι, Δρ. 1,50 [2]
- «Ἡ Ὁραία Παρισιή» λεπ. 60 (70)
- «Παρισιῶν Ἀπόκριψις», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις: Ἰσίδωρου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]
- «Ὁ Διαβολὸς - Σίμων, μυθιστορία Ponson-Derrail Δρ. 1,50 (1,70)
- «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου, Δρ. 3 [3,30]